

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta)

2016. gada 28. jūlijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecības sistēma Eiropas Savienībā — Direktīva 2003/87/EK — Piemērojamība laikā — Kvotu iegādes pienākuma rašanās brīdis — 3. pants — I pielikums — “Iekārtas” jēdziens — Kurināmā sadedzināšana iekārtās ar kopējo nominālo siltumspēju, kas pārsniedz 20 MW

Lieta C-457/15

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Verwaltungsgericht Berlin* (Berlīnes Administratīvā tiesa, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2015. gada 12. martā un kas Tiesā reģistrēts 2015. gada 28. augustā, tiesvedībā

Vattenfall Europe Generation AG

pret

Bundesrepublik Deutschland.

TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], tiesneši Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] (referents) un S. Rodīns [*S. Rodin*],

ģenerālvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Vattenfall Europe Generation AG* vārdā – *M. Ehrmann, Rechtsanwalt*,

— Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *K. Petersen*, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā – *E. White* un *K. Herrmann*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokātes uzklaušīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīvas 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV 2003, L 275, 32. lpp.), ko groza ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 23. aprīļa Direktīvu 2009/29/EK (OV 2009, L 140, 63. lpp.; turpmāk tekstā – “Direktīva 2003/87”), I pielikumu, kā arī Komisijas 2011. gada 27. aprīļa Lēmuma 2011/278/ES, ar kuru visā Savienībā nosaka pagaidu noteikumus saskaņotai bezmaksas emisiju kvotu sadalei atbilstoši 10.a pantam Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2003/87/EK (OV 2011, L 130, 1. lpp.), 19. panta 2. punktu.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *Vattenfall Europe Generation AG* (turpmāk tekstā – “*Vattenfall*”) un *Bundesrepublik Deutschland* (Vācijas Federatīvā Republika) jautājumā par tā brīža noteikšanu, no kura sākot elektrības ražošanas iekārtai ir piemērojams deklarēšanas un siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu (turpmāk tekstā – “kvotas”) nodošanas pienākums, kas paredzēts Direktīvā 2003/87.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2003/87

- 3 Direktīvas 2003/87 2. panta 1. punktā ir noteikts:

“Šī direktīva attiecas uz emisijām no I pielikumā minētajām darbībām un II pielikumā minētajām siltumnīcas efektu izraisošajām gāzēm.”

- 4 Šis direktīvas 3. pants ir izteikta šādā redakcijā:

“Šajā direktīvā izmantotas šādas definīcijas:

[..]

- b) “emisijas” nozīmē siltumnīcas efektu izraisošo gāzu izplūdi atmosfērā no kādas iekārtas avotiem [..]

[..]

- e) “iekārta” nozīmē stacionāru tehnisk[u] vienību, kur veic vienu vai vairākas darbības, kas minētas I pielikumā, un citas tieši saistītas darbības, kurām ir tehniska saistība ar šajā objektā veicamajām darbībām un kuras var ietekmēt emisijas un piesārņojumu;

[..]

- t) “sadedzināšana” ir kurināmā oksidēšana neatkarīgi no tā, kā tiek izmantota šajā procesā ražotā siltumenerģija, elektroenerģija vai mehāniskā enerģija, un citas tieši saistītas darbības, tostarp dūmgāzu attīrīšana;

- u) “elektroenerģijas ražošanas iekārta” ir iekārta, kurā 2005. gada 1. janvārī vai pēc tam ražota elektroenerģija pārdošanai trešām personām un kurā no I pielikumā uzskaitītajām darbībām tiek veikta vienīgi “kurināmā sadedzināšana”.

5 Direktīvas 2003/87 4. pantā noteikts:

“Dalībvalstis nodrošina, ka no 2005. gada 1. janvāra neviena iekārta neveic I pielikumā minētās darbības, kuru rezultātā rodas attiecīgā emisija, ja vien operatoram nav saskaņā ar 5. un 6. pantu kompetentas iestādes izsniegtas atļaujas vai arī iekārta ir izslēgta no Kopienas sistēmas saskaņā ar 27. pantu. Šo noteikumu attiecinā arī uz iekārtām, kas iekļautas saskaņā ar 24. pantu.”

6 Atbilstoši Direktīvas 2003/87 6. pantam:

“1. Kompetentā iestāde piešķir siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauju, kas dod pilnvaru emitēt siltumnīcas efektu izraisošās gāzes no visas iekārtas vai tās daļas, ja minētā iestāde ir pārliecināta, ka operators spēj veikt emisijas monitoringu un par to ziņot.

[..]

2. Siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļaujās ir šāda informācija:

a) operatora nosaukums un adrese;

b) iekārtas darbības un emisiju apraksts;

[..]

e) saistības četru mēnešu laikā pēc gada beigām nodot kvotas, kas līdzvērtīgas iekārtas kopējai emisijai attiecīgā kalendārā gada laikā, kuras pārbaudītas saskaņā ar 15. pantu.”

7 Minētās direktīvas 10.a panta 3. punktā ir paredzēts:

“Ievērojot 4. un 8. punktu un neatkarīgi no 10.c panta noteikumiem, bezmaksas kvotas nesadala elektroenerģijas ražošanas iekārtām, CO₂ uztveršanas iekārtām, CO₂ transportēšanas cauruļvadiem vai CO₂ uzglabāšanas vietām.”

8 Šīs direktīvas 12. panta 3. punkts ir formulēts šādi:

“Dalībvalstis nodrošina, ka, vēlākais, līdz katra gada 30. aprīlim katras iekārtas operators nodod kvotu skaitu, kurš līdzvērtīgs attiecīgās iekārtas kopējam emisijas apjomam iepriekšējā kalendārajā gadā, kas pārbaudīts saskaņā ar 15. pantu, un ka šīs kvotas pēc tam tiek anulētas.”

9 Direktīvas 2003/87 14. pantā ir noteikts:

“1. Komisija līdz 2011. gada 31. decembrim pieņem regulu par emisiju monitoringa un ziņošanas kārtību [..] šīs regulas pamatā ir IV pielikumā izklāstītie monitoringa un ziņošanas principi; prasībās, kas noteiktas monitoringam un ziņošanai par katru siltumnīcas efektu izraisošo gāzi, norāda šīs gāzes globālās sasilšanas potenciālu.

Minēto pasākumu, kas ir paredzēts, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, pieņem saskaņā ar 23. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

[..]

3. Dalībvalstis nodrošina, ka visi iekārtas operatori vai gaisakuģa ekspluatanti saskaņā ar 1. punktā minēto regulu veic monitoringu un ziņo kompetentajai iestādei par emisijām katrā kalendārā gada laikā no iekārtas vai – no 2010. gada 1. janvāra – no gaisakuģa, ko tie ekspluatē.

[..]”

- 10 Direktīvas 2003/87 I pielikumā ir uzskaitītas to darbību kategorijas, uz ko attiecas šī direktīva. Šo darbību skaitā ir it īpaši “kurināmā sadedzināšana iekārtās ar kopējo nominālo siltumspēju, kas pārsniedz 20 MW (izņemot iekārtas bīstamo atkritumu vai sadzīves atkritumu sadedzināšanai)”.

Lēmums 2011/278

- 11 Lēmuma 2011/278 preambulas 31. apsvērumā ir noteikts:

“Tā kā no 2013. gada elektroenerģijas nozarē visas kvotas būs jāizsola, ņemot vērā šīs nozares spēju nodot tālāk oglekļa dioksīda pieaugušās izmaksas, un tā kā bezmaksas kvotas nedrīkstēs piešķirt nekādai elektroenerģijas ražošanai, izņemot pagaidu bezmaksas piešķiršanu elektroenerģijas ražošanai no dūmgāzēm un elektroenerģijas ražošanas modernizēšanai, šajā lēmumā nav jāietver emisiju kvotu bezmaksas sadale saistībā ar elektroenerģijas ražošanu vai patēriņu. Tomēr saskaņā ar Direktīvas [2003/87] 10.a panta 6. punktu tām nozarēm vai apakšnozarēm, par kurām uzskata, ka tajās pastāv ievērojams oglekļa dioksīda emisiju pārvirzes risks, ko izraisa ar siltumnīcefekta gāzu emisijām saistītās izmaksas, kas atsaucas uz elektroenerģijas cenām, dalībvalstis saskaņā ar piemērojamiem un Komisijas turpmāk pieņemtiem valsts atbalsta noteikumiem var paredzēt finansiālus pasākumus, lai kompensētu šīs izmaksas.”

- 12 Šī lēmuma 1. pantā ir paredzēts:

“Šajā lēmumā visai Savienībai ir noteikti pagaidu noteikumi saskaņotai bezmaksas emisiju kvotu sadalei, sākot ar 2013. gadu, atbilstīgi Direktīvai [2003/87].”

- 13 Šī paša lēmuma 19. pantā ar nosaukumu “Kvotu sadale jaunām iekārtām” ir noteikts:

“1. Lai sadalītu emisiju kvotas jaunām iekārtām, izņemot sadali iekārtām, kas minētas Direktīvas 2003/87/EK 3. panta h) apakšpunkta trešajā ievilkumā, dalībvalstis šādā veidā aprēķina provizorisko ikgadējo bez maksas piešķiramo emisiju kvotu skaitu uz iekārtas normālas darbības uzsākšanas brīdi atsevišķi katrai apakšiekārtai:

[..]

- c) katrai kurināmā līmeņatzīmes apakšiekārtai provizoriskais ikgadējais bez maksas piešķiramo emisiju kvotu skaits atbilst kurināmā līmeņatzīmes vērtībai, kā minēts I pielikumā, reizinot to ar kurināmo saistītās darbības līmeni;

[..]

2. Par neatkarīgi verificētām jaunās iekārtas emisijām, kas radītas pirms normālas darbības uzsākšanas, papildu kvotas piešķir, pamatojoties uz vēsturiskām emisijām, kuras izteiktas oglekļa dioksīda ekvivalenta tonnās.

[..]”

Regula (ES) Nr. 601/2012

- 14 Komisijas 2012. gada 21. jūnija Regulas (ES) Nr. 601/2012 par siltumnīcefekta gāzu emisiju monitoringu un ziņošanu saskaņā ar Direktīvu 2003/87 (OV 2012, L 181, 30. lpp.) 5. panta pirmajā daļā ir paredzēts:

“Monitoringi un ziņošana ir pilnīgi un attiecas uz visām procesa un sadedzināšanas emisijām no visiem emisijas avotiem un avota plūsmām no darbībām, kas minētas Direktīvas 2003/87[..] I pielikumā, un citām attiecīgām darbībām saskaņā ar minētās direktīvas 24. pantu, un uz visām siltumnīcefekta gāzēm, kas norādītas saistībā ar šīm darbībām, bet nepieļaujot dubultu uzskaiti.”

- 15 Šīs regulas 20. panta 1. punktā ir noteikts:

“Operators nosaka monitoringa robežas katrai iekārtai.

Šajās robežās operators iekļauj visas attiecīgās siltumnīcefekta gāzu emisijas no visiem emisiju avotiem un avota plūsmām no darbībām, kas veiktas šajā iekārtā un minētas Direktīvas [2003/87] I pielikumā, kā arī no darbībām un siltumnīcefekta gāzēm, ko dalībvalsts iekļāvusi saskaņā ar minētās direktīvas 24. pantu.

Operators iekļauj arī emisijas no parastās darbības un ārkārtējiem notikumiem, arī iekārtu palaižot un apstādinot, un ārkārtas situācijām ziņošanas periodā, izņemot emisijas no pārvietojamiem agregātiem.”

Vācijas tiesības

- 16 2011. gada 21. jūlija *Gesetz über den Handel mit Berechtigungen zur Emission von Treibhausgasen* (Likums par siltumnīcas efektu izraisošu gāzu emisijas kvotu tirdzniecību) (*BGBI. I* 2011, 1475. lpp.; turpmāk tekstā – “*TEHG*”) 2. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Šis likums attiecas uz I pielikuma 2. daļā minēto siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijām, veicot tajā minēto darbību. [..]”

- 17 *TEHG* 1. pielikuma 2. daļa ir izteikta šādi:

“1. Kurināmā sadedzināšana iekārtās ar kopējo nominālo siltumspēju kopā 20 MW vai vairāk, ja uz to neattiecas viens no nākamajiem punktiem.

2. Iekārtas elektroenerģijas, tvaika, siltā ūdens, rūpnieciskā siltuma vai sakarsētas noplūdes gāzes ražošanai, izmantojot kurināmo, sadedzināšanas ierīcē (kā, piemēram, elektrostacijā, termoelektrostacijā, termostacijā, gāzes turbīnu iekārtā, sadedzināšanas motora iekārtā, citā sadedzināšanas iekārtā), ieskaitot attiecīgu tvaika katlu ar siltumspēju 50 MW vai vairāk.”

- 18 2011. gada 26. septembra *Verordnung über die Zuteilung von Treibhausgas-Emissionsberechtigungen in der Handelsperiode 2013 bis 2020* (Noteikumi par siltumnīcefekta gāzu emisijas kvotu piešķiršanu tirdzniecības laikposma no 2013. līdz 2020. gadam, *BGBI. I* 2011, 1921. lpp.) 18. panta 4. punktā ir paredzēts:

“Par piešķiršanas elementiem emisijām, kas ir notikušas pirms parastās darbības uzsākšanas, tiek piešķirtas papildu kvotas, pamatojoties uz tās norādītajām emisijām oglekļa dioksīda ekvivalenta tonnās.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 19 No lēmuma par prejudiciāla jautājuma uzdošanu izriet, ka *Vattenfall* ekspluatācijā ir nesen uzbūvēta elektrostacija Morburgā [*Moorburg*], netālu no Hamburgas (Vācija). Šīs akmeņogļu elektrostācijas kopējā nominālā siltumspēja ir 3700 MW.
- 20 Divās vēstulēs 2013. gada 7. augustā un 3. septembrī *Vattenfall* norādīja *Deutsche Emissionshandelsstelle im Umweltbundesamt* (Federālā vides biroja Vācijas Emisijas kvotu tirdzniecības iestāde, turpmāk tekstā – “kvotu tirdzniecības iestāde”), ka, tā kā Morburgas elektrostacija vēl ir būvniecības stadijā, tai nav piemērojams kvotu iegādes un nodošanas pienākums, kas izriet no Direktīvas 2003/87 ieviestās sistēmas (turpmāk tekstā – “kvotu tirdzniecības sistēma”).
- 21 Tā kā kvotu tirdzniecības iestāde ar 2013. gada 18. septembra vēstuli noraidīja šādu interpretāciju, *Vattenfall* vērsās *Verwaltungsgericht Berlin* (Berlīnes Administratīvā tiesa, Vācija) ar prasību konstatēt, ka kvotu iegādes pienākums rodas tikai tad, kad ekspluatētājs ir uzsācis izmēģinājumus.
- 22 *Vattenfall* faktiski uzskata, ka tostarp no Direktīvas 2003/87 3. panta u) apakšpunkta izriet, ka tā attiecas uz elektroenerģijas ražošanas iekārtām tikai no brīža, kad tajās sāk ražot elektroenerģiju pārdošanai trešajām personām. Tātad *TEHG* noteikumi atbilst šai normai, jo tā 1. pielikuma 2. daļas 2. punktā ir noteikts, ka kvotu tirdzniecības sistēma ir piemērojama tām emisijām, kas radušās elektrostacijās pirms elektriskās strāvas ražošanas. Kvotu iegādes pienākums rodas tikai, sākot no brīža, kad operators pieņem ekspluatācijai gatavo iekārtu, un līdz ar to – kad pēdējais minētais sāk izmēģinājuma darbību. Šāda interpretācija atbilst *TEHG* 1. pielikuma 2. daļas 1. punktam, kura mērķis ir tikai nodrošināt, ka visa veida iekārtām ir piemērojams *TEHG*, bet tas nesniedz nekādas norādes par tā *ratione temporis* piemērošanas jomu.
- 23 Savukārt Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka Morburgas elektrostacijai, tā kā tai ir nominālā siltumspēja, kas pārsniedz 20 MW, ir piemērojams kvotu iegādes pienākums no brīža, kad tajā pirmo reizi notiek siltumnīcas efekta gāzu emisija saistībā ar tās darbību, neņemot vērā kurināmā galamērķi. Faktiski iekārtas darbība sākas no pirmajiem darbības izmēģinājumiem un pēc tam no brīža, kad iekārtā notiek siltumnīcas efekta gāzu emisija neatkarīgi no tās iemesla. Šāda norma izrietot no *TEHG*, kura 1. pielikuma 2. daļas 1. punktā ir paredzēts, ka ir jāņem vērā visas emisijas, kas izriet no sadedzināšanas. Vienlaikus tas atbilstot sadedzināšanas jēdzienam, kurš minēts Direktīvas 2003/87 3. panta t) apakšpunktā, kā arī emisijas monitoringa laika robežām, kas paredzētas Regulas Nr. 601/2012 20. panta 1. punktā.
- 24 Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda, ka nedz Vācijas tiesībās, nedz Savienības tiesībās nav ietverta skaidra norma par brīdi, no kura iekārtām, kas laistas ekspluatācijā laikā no 2013. līdz 2020. gadam, ir piemērojams kvotu iegādes pienākums. Tomēr atbildi uz šo jautājumu varētu rast Direktīvas 2003/87 I pielikumā, kurš attiecas uz “kurināmā sadedzināšanu iekārtās ar kopējo nominālo siltumspēju, kas pārsniedz 20 MW”, kā arī Lēmuma 2011/278 19. panta 2. punktā. It īpaši, pat ja šis pēdējais minētais lēmums nav piemērojams iekārtām, kas paredzētas elektroenerģijas ražošanai, no tā 19. panta 2. punkta par jaunajām iekārtām varētu secināt, ka kvotu iegādes pienākums rodas pirms šādu iekārtu parastās nodošanas ekspluatācijā. Savukārt, ja šis pienākums rastos tikai no parastās nodošanas ekspluatācijā brīža, *Vattenfall* būtu nodevusi pārāk lielu kvotu skaitu.
- 25 Šādos apstākļos *Verwaltungsgericht Berlin* (Berlīnes Administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai kategorijas “Kurināmā sadedzināšana iekārtās ar kopējo nominālo siltumspēju, kas pārsniedz 20 MW” iekļaušana Direktīvas 2003/87 I pielikumā nozīmē, ka līdz ar to elektroenerģijas ražošanas iekārtas pienākums iegādāties emisijas kvotas rodas brīdī, kad pirmo reizi notiek siltumnīcefekta gāzu emisija, un tādējādi, iespējams, pirms brīža, kad iekārtā pirmo reizi tiek saražota elektroenerģija?”

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša:

vai Lēmuma 2011/278 19. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka siltumnīcefekta gāzu emisija, kas notiek, pirms iekārta, kas ir ietverta Direktīvas 2003/87 I pielikumā, uzsāk parasto darbību, rada pienākumu iekārtas operatoram ziņot un nodot emisijas kvotas jau pirmās emisijas iekārtas ierīkošanas posma laikā?

3) Ja atbilde uz otro jautājumu ir apstiprinoša:

vai Lēmuma 2011/278 19. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas liedz piemērot valsts transponēšanas normu – Noteikumu par siltumnīcefekta gāzu emisijas kvotu piešķiršanu tirdzniecības laikposma no 2013. līdz 2020. gadam 18. panta 4. punktu – elektroenerģijas ražošanas iekārtām attiecībā uz emisijas kvotu iegādes pienākuma rašanās noteikšanu?”

Par prejudiciāliem jautājumiem

Par pirmo prejudiciālo jautājumu

- 26 Ar savu pirmo prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2003/87 I pielikums, tā kā tajā to darbību kategorijā, kurām ir piemērojama šī direktīva, ir ietverta “kurināmā sadedzināšana iekārtās ar kopējo nominālo siltumspēju, kas pārsniedz 20 MW”, ir jāinterpretē tādējādi, ka kvotu iegādes pienākums iekārtai, kas paredzēta elektroenerģijas ražošanai, rodas no brīža, kad pirmo reizi notiek siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisija, un tātad eventuāli vēl pirms pirmo reizi tiek sākta elektroenerģijas ražošana.
- 27 Jāatgādina, ka Direktīvas 2003/87 vispārējā sistēma balstās uz stingru piešķirto, esošo, pārskaitīto un anulēto kvotu uzskaiti. Šāda precīza uzskaitē ir raksturīga pašam minētās direktīvas mērķim, proti, izveidot siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecības sistēmu, lai samazinātu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atmosfērā līdz tādām līmenim, kas nepieļautu bīstamas antropogēnas ietekmes uz klimata sistēmu izveidošanos, un tās galamērķis ir vides aizsardzība (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 29. aprīlis, *Nordzucker*, C-148/14, EU:C:2015:287, 28. punkts).
- 28 Lai šo sistēmu istenotu, Direktīvas 2003/87 2. panta 1. punktā ir paredzēts, ka tās piemērošanas joma attiecas uz emisijām, kas rodas no tās I pielikumā minētajām darbībām, un no tās II pielikumā uzskaitītajām siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijām, tostarp it īpaši no oglekļa dioksīda emisijas.
- 29 Turklāt no šīs direktīvas 4. panta izriet, ka dalībvalstīm ir jānodrošina, ka neviena iekārta neuzsāk I pielikumā minētās darbības, kuru rezultātā rodas attiecīgā emisija, ja vien operatoram nav kompetentas iestādes piešķirtas atļaujas atbilstoši šajā direktīvā paredzētajiem nosacījumiem.
- 30 Atbilstoši Direktīvas 2003/87 6. panta 2. punktam šādas atļaujas izsniegšana ir atkarīga no tā, ka ir ievērots tostarp tās 12. panta 3. punktā noteiktais pienākums, ka operatoriem līdz attiecīgā gada 30. aprīlim atcelšanai jānodod tādu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu skaits, kas ir līdzvērtīgs to emisijām iepriekšējā kalendārā gadā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 29. aprīlis, *Nordzucker*, C-148/14, EU:C:2015:287, 29. punkts).
- 31 Tādējādi, kā tas izriet no Direktīvas 2003/87 14. panta 3. punkta, šis kvotu nodošanas pienākums ir balstīts uz ziņojumiem, ko iekārtas operatori sagatavo, ievērojot regulā, kura jāpieņem Komisijai atbilstoši šīs direktīvas 14. panta 1. punktam, izklāstītās normas (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 29. aprīlis, *Nordzucker*, C-148/14, EU:C:2015:287, 31. punkts).

- 32 Pamatojoties uz šo pēdējo minēto normu, Komisija pieņēma Regulu Nr. 601/2012, kuras 20. panta 1. punkta otrajā daļā ir paredzēts, ka operatora noteiktajās monitoringa robežās katrai iekārtai tas iekļauj visas attiecīgās siltumnīcefekta gāzu emisijas no visiem emisiju avotiem un avota plūsmām no darbībām, kas veiktas šajā iekārtā un minētas Direktīvas 2003/87 I pielikumā.
- 33 Regulas Nr. 601/2012 20. panta 1. punkta trešajā daļā ir precizēts, ka šis pienākums attiecas ne tikai uz emisijām no parastās darbības, bet arī no ārkārtējiem notikumiem, kā, piemēram, iekārtu palaižot un apstādinot. Tā kā šis uzskaitījums nav izsmēlošs, monitoringa un emisiju paziņošanas nolūkā ir jāņem vērā arī emisijas no citiem ārkārtējiem notikumiem, kā, piemēram, kas rodas iekārtas izmēģinājuma periodā.
- 34 Turklāt jāatgādina, ka Direktīvas 2003/87 3. panta e) punktā iekārta šīs direktīvas mērķiem ir definēta kā stacionāra tehniska vienība, kurā tiek veikta viena vai vairākas darbības, kas minētas šīs direktīvas I pielikumā, un citas tieši saistītas darbības, kurām ir tehniska saistība ar šajā objektā veicamajām darbībām un kuras var ietekmēt emisijas un piesārņojumu (spriedums, 2016. gada 9. jūnijs, *Elektriciteits Produktiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ, C-158/15*, EU:C:2016:422, 25. punkts).
- 35 Šīs pašas direktīvas I pielikumā norādīto darbību starpā ir kurināmā sadedzināšana iekārtās ar kopējo nominālo siltumspēju, kas pārsniedz 20 MW, izņemot iekārtas bīstamo atkritumu vai sadzīves atkritumu sadedzināšanai.
- 36 Sadedzināšanas jēdziens ir definēts Direktīvas 2003/87 3. panta t) apakšpunktā kā kurināmā oksidēšana neatkarīgi no tā, kā tiek izmantota šajā procesā ražotā siltumenerģija, elektroenerģija vai mehāniskā enerģija, un citas tieši saistītas darbības.
- 37 Tātad nav nozīmes tam, ka sākotnējās izmēģināšanas laikā, kad atmosfērā tiek emitētas siltumnīcas efektu izraisošas gāzes, elektroenerģijas ražošanas iekārta, kurai piemērojama Direktīva 2003/87, neražo elektroenerģiju, jo kvotu nodošanas pienākumam nav vajadzīgs, lai no kurināmā sadedzināšanas iegūtais siltums tiktu izmantots šajā nolūkā.
- 38 No iepriekš minētā izriet, ka iekārtām, kas paredzētas elektroenerģijas ražošanai ar kurināmā sadedzināšanu un kuru rentabilitāte pārsniedz Direktīvas 2003/87 I pielikumā paredzēto rādītāju, ir piemērojami pienākumi, tostarp kvotu tirdzniecības sistēmā ietvertie, un it īpaši pienākums paziņot par emisijām no visiem avotiem un avota plūsmām no darbībām, kas veiktas šajā iekārtā, ieskaitot emisijas, kas rodas izmēģinājumu laikā pirms šīs iekārtas parastās nodošanas ekspluatācijā.
- 39 Šāda Direktīvas 2003/87 interpretācija ir atbilstoša tās pamatmērķim, proti, vides aizsardzībai, samazinot siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas (šajā ziņā skat. spriedumu, 2016. gada 28. aprīlis, *Borealis Polyolefine u.c., C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14* un no *C-391/14* līdz *C-393/14*, EU:C:2016:311, 79. punkts), un to nevar atspēkot ar to, ka, lai iekārtu klasificētu kā elektroenerģijas ražotāju šīs direktīvas 3. panta u) apakšpunkta izpratnē, uz to attiecinā nosacījumu, ka tā ražo elektroenerģiju, kas paredzēta pārdošanai trešajām personām.
- 40 Faktiski šīs normas mērķis nav definēt Direktīvas 2003/87 piemērošanas jomu, bet tā dod ieguldījumu būtiskas atšķirības ieviešanā, lai noteiktu maksimālā ikgadējo kvotu apjomu šīs direktīvas 10.a panta 5. punkta izpratnē (šajā ziņā skat. spriedumu, 2016. gada 28. aprīlis, *Borealis Polyolefine u.c., C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14* un no *C-391/14* līdz *C-393/14*, EU:C:2016:311, 64.–70. punkts).
- 41 Tādējādi Tiesa jau ir nospriedusi atbilstoši Direktīvas 2003/87 10.a panta 1. punkta trešajai daļai un 10.a panta 3.–5. punktam, ka šīs direktīvas 10.a panta 3. punktā norādītās iekārtas ir jānošķir no citām iekārtām, kuras rada siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas. Šo pirmo vidū ir arī elektroenerģijas ražotāji minētās direktīvas 3. panta u) punkta izpratnē (spriedums, 2016. gada 28. aprīlis, *Borealis Polyolefine u.c./Komisija, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14* un no *C-391/14* līdz *C-393/14*, EU:C:2016:311, 70. punkts).

- 42 Turklāt jāprecizē, ka tas, ka šie pienākumi attiecas uz iekārtas operatoru, nenozīmē, ka nav jāņem vērā emisijas, kuras rodas šīs iekārtas izgatavotāja veikto izmēģinājumu laikā. Faktiski, pirmkārt, kā norādījusi Komisija, Direktīvas 2003/87 3. panta u) apakšpunktā paredzētajam jēdzienam “elektroenerģijas ražotājs” nav nozīmes emisijas kvotu iegādes pienākuma rašanās sakarā. Otrkārt, operatora paziņošanas un nodošanas pienākums attiecas arī uz šīm emisijām, jo kvotu tirdzniecības sistēma saskaņā ar šīs direktīvas 2. panta 1. punktu ir piemērojama visām emisijām, kas rodas no tās I pielikumā minētajām darbībām.
- 43 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz pirmo jautājumu jāatbild, ka Direktīvas 2003/87 I pielikums, tā kā tajā to darbību kategorijā, kurām ir piemērojama šī direktīva, ir ietverta “kurināmā sadedzināšana iekārtās ar kopējo nominālo siltumspēju, kas pārsniedz 20 MW”, ir jāinterpretē tādējādi, ka kvotu iegādes pienākums iekārtai, kas paredzēta elektroenerģijas ražošanai, rodas no brīža, kad pirmo reizi notiek siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisija, un tātad eventuāli vēl pirms pirmo reizi tiek sāka elektroenerģijas ražošana.

Par otro un trešo jautājumu

- 44 Ņemot vērā uz pirmo jautājumu sniegto atbildi, uz otro un trešo jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 45 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (sestā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīvas 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK, ko groza ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 23. aprīļa Direktīvu 2009/29/EK, I pielikums, tā kā tajā to darbību kategorijā, kurām ir piemērojama šī direktīva, ir ietverta “kurināmā sadedzināšana iekārtās ar kopējo nominālo siltumspēju, kas pārsniedz 20 MW”, ir jāinterpretē tādējādi, ka kvotu iegādes pienākums iekārtai, kas paredzēta elektroenerģijas ražošanai, rodas no brīža, kad pirmo reizi notiek siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisija, un tātad eventuāli vēl pirms pirmo reizi tiek sāka elektroenerģijas ražošana.

[Paraksti]